

Anlægget, til den Grændse, som ifølge de fra Ministeriet modtagne Oplysninger maatte anses nødvendig, og at det andet gaar ud paa at forhøje Jilskubsummen for Egnene fra 80,000 til 90,000 Kr. pr. Mil. Med Hensyn til dette sidste Forslag skal jeg udtale, at jeg har været ikke lidet betænkelig ved at gaa til denne Forhøielse, og naar jeg har ment, at man i alt Fald maatte kunne blive staaende derved uden at gaa saa høit, som den høitærede Minister antydede ved 1ste Behandling, har jeg fundet denne Opfattelse noget støttet ved de Meddelelser, der senere ere fremkomne om, at Priserne paa Jernbaneskinner i alt Fald ikke ere nær saa høie nu som dengang, dette Overflag blev tilstillet Udvalget fra Ministeriet. Jeg vil haabe, at den Sum, der her er sat som Maximum, ikke bliver naaet, og at der som Følge deraf ikke bliver Grund til at forlange et saa stort Jilskub fra Egnene. Naar man erindrer, at Faaborgbanen ifjor blev anlagt efter det samme System med et Jilskub af kun 80,000 Kr. pr. Mil, vil man vist finde, at det vilde være temmelig haardt for de Egne, der grændse lige dertil, at en Bane for deres Vedkommende ikke blot skal komme længe bag efter, men at de ogsaa skulle betale 20,000 Kr. pr. Mil mere derfor. Jeg tror derfor at kunne anbefale, at man bliver staaende ved dette Forslag.

N. Andersen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) mente, at det ikke vilde være rigtig nobelt, om man nu her i Folkethinget i Åar ved en anden Kombination vilde vedtage en Bestemmelse, som blev holdt ude af Jernbaneloven ifjor, nemlig Anlægget af Årsensbanen. Det ærede Medlem mente, at man maatte søge Exempel paa noget Lignende i en Nabostat, hvor man handlede paa den Maade, at man søgte Et gennemført ved Hjælp af eet Parti, et Andet ved Hjælp af et andet Parti; det mente han, var Noget, der ikke var rigtigt. Jeg skal i den Anledning tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at han ikke behøver at gaa til Udlandet for at finde Exempler paa noget Lignende, han behøver ikke engang at gaa udenfor den samme Materie, hvorom her handles. Vi have i vor tidligere Jernbanehistorie set noget Lignende. I Loven af 10de Marts 1861 findes der en Bestemmelse om, at der skulde føres en Bane fra Beile gennem Gudenaadalen over Ny Mølle til Aarhus. Netop denne Bestemmelse bevirkede, at Loven fik Tilslutning af Mænd heri Thinget, som ellers ikke vilde have stemt herfor; det var nemlig Usherning og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther); det var kun, fordi det blev indsat i Loven, at Banen skulde gaa over Ny Mølle, at disse Mænd gik ind paa Loven. Ikke bestomindre kom selve Regjeringen noget over et Åars Tid efter og foreslog heri Rigsdagen og fik vedtaget en Lov, som

udkom den 19de Januar 1863, om, at den Bestemmelse, at Banen skulde føres over Ny Mølle, skulde tages ud af Loven, før denne blev udført. Det er altsaa ikke noget Nyt, som her er Tale om, nemlig at gennemføre en Lov ved andre Forbindelser end dem, der gennemførte Loven ifjor. Det er Noget, vi have haft Exempel paa i vor egen Jernbanehistorie, hvor Regjeringen ikke har fundet det under sin Værdighed at gjøre noget Saadant, men endog saa foreslaaet det og faaet det sat igjennem heri Thinget; har det altsaa kunnet gjøres før, maad det ogsaa kunne gjøres engang endnu. Jeg skal forøvrigt ikke videre opholde mig ved denne Sag. Min Stilling til den er jo bekjendt. Jeg har støttet denne Bane paa ethvert Trin, hvor den har foreligget til Forhandling, og jeg kan ogsaa ved denne Leilighed anbefale ærede Medlemmer, som maatte vilde tage noget Hensyn til min Mening, at stemme for den; thi selv om der ikke skulde være nogen Sandsynlighed for, at denne Lov kunde blive færdig i Åar, vil det dog være en Vættelse for Sagens Fremme paa et senere Trin, om den nu finder Thingets Tilslutning. Jeg stemmer derfor for Banen og tillader mig at anbefale Andre at gjøre det Samme.

Winther: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) udtalte en Sætning før, som, hvis den var sand, kunde give Anledning til, at man ikke gik videre med disse Lovforslag i Åar. Han sagde nemlig, at det kunde ikke hjælpe; de kunde dog ikke blive anlagte før om to Åar; thi der var ingen Penge. Jeg vil dog tillade mig at bemærke, at, dersom der udkom Love af denne Art, tror jeg nok, at Ministeren turde vove paa forventet Tillægsbevilling at begynde at gjøre Skridt i den Henseende. Det vilde han vist ikke risikere det Mindste ved. Altsaa, det er en Feil af det ærede Medlem. Dersom han havde Ret deri, vilde jeg heller ikke stemme derfor i Åar. Iøvrigt skal jeg tillade mig at bemærke, at, naar den høitærede Minister troede, at hele Thinget havde i frist Minde, hvad Indenrigsministeren havde sagt ved 1ste Behandling af denne Sag, saa var det dog ikke Tilfældet med mig, thi jeg havde det ikke i frist Minde, og det er maaste gaaet flere ligesom mig. Men da jeg nu har set Ministerens Udtalelser efter, vil jeg gjøre dem, der heller ikke have disse i frist Minde, opmærksomme paa, hvad han sagde. Det findes i Folkethingstidenden for i Åar Sp. 3280, og det hedder da der, efter at Ministeren i Forveien har udtalt sig imod, at man i dette Dieblit ved privat Initiative kommer med denne Bane, længere nede som en Undtagelse: „Men jeg kan iøvrigt ikke se rettere, end at det, som her ligger før, er Regjeringens eget Forslag fra ifjor, og forsaavidt den kan betragtes som et Supplement til den Lov, som vi fik ifjor, hvilket man paa Grund af Tidernes Ugunst da maatte give slip paa, saa vil